

بسم الله الرحمن الرحيم

به خواست الله متعال، پایان روزهای دردناکی که بدون خلیفه می‌گذرند، نزدیک است!

(ترجمه)

طفلی که در آغوش مادرش است، آرام و مطمئن است و چیزی که او را این‌گونه آرام می‌سازد، محبت و مرحمت مادرش است. انسان همواره این محبت و مرحمت را احساس می‌کند و تا زمانی که به سن رشد می‌رسد و حتی در هنگام پیری این احساس در وجودش زنده است؛ زیرا مادرش به عنوان حامی، سپر قوی، طبیب ماهر و مربی صابری برای او به شمار می‌رود. خلاصه کلام این که مادر همان آغوش مهربانی است که در خستگی‌ها و دردهای فرزندش در زندگی به‌گونه‌ای برابر شریک است. به همین دلیل انسان خودش را هنگام از دست دادن مادرش عاجز و ناتوان می‌یابد؛ طوری که امروز امت اسلامی در چنین حالتی قرار دارد؛ زیرا امت نزدیک به یک قرن است هم‌چو طفلی که از مادرش جدا گردیده، از ناتوانی و مشکلات رنج برده و سایر ملت‌ها آن را ذلیل ساخته‌اند؛ زیرا امروز امت بدون خلیفه‌ای است که هم‌چو مادری از آن حمایت کرده و در رنج‌هایش شریک گردد.

در سوم مارچ سال ۱۹۲۴ م، خلافت اسلامی توسط خائن یهودی مصطفی کمال به‌طور رسمی ملغی گردید و این روز به عنوان یک روز سیاه در حافظه امت نقش بست. در این روز، کفر ضربه محکمی توسط مزدورانش بر پیکر اسلام وارد ساخت و هدفش که همانا داخل نمودن یک نظامی که نتیجه عقل ناقص بشر به وسوسه شیطان می‌باشد، در زندگی مسلمانان دست یافت. این امت اسلامی است؛ نزدیک به یک قرن می‌شود که در تحت این قوانین شیطانی ناتوان گردیده است. در طول این یک قرن احکام الهی از زندگی امت دور گردیدند و به جای آن عقاید باطل به اندازه‌ای تطبیق گردیدند که مسلمانان -بعد از محروم شدن از عدالت، رحمت و نرمش- بازیچه دست خائنین شرور قرار گرفته و هم‌چو بردگان شده‌اند! امروز کفر سرزمین‌های اسلامی را توسط نظام کثیف و قوانین فاسد خودش آلوده ساخته و چنگال‌های کثیف و نجس‌اش را به‌سوی مقدسات ما دراز نموده و خون مسلمانان را ریخته و بر زندگی آن‌ها ستم می‌کنند.

در سوریه، فلسطین، عراق، یمن، میانمار، نایجریا، هند، ازبکستان، ایغور، افغانستان و سایر سرزمین‌های مسلمانان، کفار مسلمانان را قتل نموده و توسط مزدوران‌شان آن‌ها را دستگیر می‌کنند و سپس تا سرحد مرگ آن‌ها را شکنجه می‌کنند. صدای گریه و فریاد اطفالی که کشته می‌شوند و صدای ناله و زاری مادرانی که فرزندان‌شان را از دست داده‌اند و هم‌چنان صدای آه و ناله خواهرانی که عفت و آبروی‌شان هتک حرمت گردیده تمام دنیا را فرا گرفته و دنیا به محل غم و اندوه برای مسلمانان مبدل گشته است!

تمام این‌ها به دلیل این سخن مسلمان است که می‌گوید: "پروردگار من الله است" و برای اینست که او مسلمان است و بخاطر نبود سپری است که او را حمایت می‌کند! و برای اینست که امروز در میان امت معتصمی نیست که ستم‌کاران را نابود می‌ساخت و بخاطر زنی که فریاد زد: "وا معتصماه!" ارتش‌های مسلمانان را به حرکت در آورد و برای اینست که امروز در میان امت صلاح‌الدینی نیست که قدس را از دست کفار آزاد ساخت! برای اینست که امروز در میان امت عمر عادل نیست که بخاطر گرسنگی یک خانواده در حکومت‌اش و بخاطر ترس از الله سبحانه و تعالی کیسه‌ای پر از غذا را از بیت المال بر پشت خود بسوی آن‌ها حمل می‌کرد! برای

اینست که امروز در میان امت عبدالحمیدی نیست که مرگ را بجای این که حتی یک وجب از خاک امت را بالای یهود به فروش برساند، ترجیح داد! بخاطر این همه امروز کفار در سرزمین‌های ما با تکبر رفت و آمد می‌کنند، مساجد ما را آلوده می‌سازند و بدون هیچ نوع ترسی دست به ترویج فرهنگ فاسدشان می‌زنند؛ در حالی که در گذشته از این می‌ترسیدند که قبل از گرفتن اجازه و امان وارد سرزمین مسلمانان شوند! ولی به زودی این همه به خواست الله سبحانه و تعالی برطرف خواهند شد؛ زیرا هر زمانی که کفر تلاش نموده تا اسلام را از دل‌های مسلمانان خارج سازند، هرگز این کار را نتوانسته است! و امروز گمان می‌کند که این پیروزی اش ابدی خواهد بود، ولی در واقع این پیروزی به نابودی اش خواهد انجامید! زیرا الله سبحانه و تعالی می‌فرماید:

﴿إِن يَمَسُّكُمُ قَرْحٌ مِّنَ الْقَوْمِ فَرحٌ مِّثْلُهُ وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنكُمُ شُهَدَاءَ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ﴾ [آل عمران: ۱۴۰]

ترجمه: اگر به شما (در جنگ احد) جراحتی رسیده است (و به جان تان گزندی و به دارائی تان زیانی وارد آمده است، نگران و پریشان نشوید)، به آن جمعیت نیز (در جنگ بدر) جراحتی همانند آن رسیده است و ما این روزها (پیروزی و شکست) را در میان مردم دست به دست می‌گردانیم (و گاهی بهره اینان و گاهی نصیب آنان می‌نمائیم) تا ثابت‌قدمان برای ما را (از سائترین) جدا سازد و مؤمنان شناخته شوند و الله از میان شما قربانیانی برگیرد و افتخار شهادت نصیب‌شان گرداند و الله ستمکاران را دوست نمی‌دارد.

این سخن پروردگار بزرگ ما که بر کار خود چیره و مسلط است، ما را تشویق می‌کند تا مبدا به سبب حالتی که در آن قرار داریم، اراده ما ضعیف گردد؛ بلکه باید بیشتر جهد و تلاش کنیم و آنچه را که در توان بخاطر رسیدن به فضل و رحمت پروردگار خود به خرج دهیم! زیرا الله سبحانه و تعالی می‌فرماید:

﴿وَمَا كَانَ قَوْلُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا وَنَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ﴾ [آل عمران: ۱۴۷]

ترجمه: (این عمل ایشان به هنگام سختی بود و در این وقت) گفتارشان جز این نبود که می‌گفتند: پروردگارا! گناهان ما را ببخشای و از زیاده‌روی‌ها و تندروی‌های ما صرف نظر فرمای و گام‌های ما را ثابت و استوار بدار و ما را بر گروه کافران پیروز بگردان.

امروزه فرزندان صادق امت، با ثبات و اخلاص کامل بخاطر برپایی دولت خلافت راشد بر منهج نبوت بی‌درنگ کار می‌کنند؛ دولتی که اسلام را به صحنه زندگی بر خواهد گشتاند و عزت و آسایش اتباع خودش را تضمین نموده و ستمکاران را نابود خواهد ساخت. به زودی این دولت به خواست و یاری الله سبحانه و تعالی تأسیس خواهد شد؛ زیرا پیامبر مان محمد صلی الله علیه و آله وسلم؛ کسی که رحمت برای جهانیان است، این بشارت را به ما داده است که:

﴿ثُمَّ تَكُونُ خِلَافَةٌ عَلَيَّ مِنْهَاجِ النَّبُوءَةِ﴾

ترجمه: سپس خلافت بر منهج نبوت خواهد بود.

این بشارت‌ها به دعوت‌گران در کارشان نیرو می‌بخشد. در آن روز خوشحالی جای غم را در دل‌ها می‌گیرد و روزی است که جهان کفر از ترس به لرزه می‌آید! روزی است که همه به راست بودن وعده الله که پروردگار جهانیان است، یقین می‌کنند

﴿وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ بِنَصْرِ اللَّهِ يَنْصُرُ مَنْ يَشَاءُ ۗ وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ﴾ [روم: ۴-۵]

ترجمه: در آن روز مؤمنان شادمان می‌شوند (آری! خوشحال می‌شوند)؛ از یاری الله. الله هر کسی را که بخواهد یاری می‌دهد و او بس چیره (بر دشمنان خود) و بسیار مهربان (در حق دوستان خویش) است.

نویسنده: صلاح الدین ازبیکی

برای دفتر مرکزی مطبوعاتی حزب التحرير